

ONBEPERKTE GEZINSVERZEKERING. — De Duitsche artsen verkeerden in groote zorg, omdat de Nationale Vergadering voornemens is, de gezinnen van alle, verplicht en vrijwillig verzekerden, in de rijks-ziekteverzekering op te nemen. De artsen hadden dezen maatregel beperkt willen zien tot verzekerden met inkomens beneden 3600 mark, maar de nieuwe regeling zal geen grenzen kennen. En terwijl de gezinsleden met het hoofd van het gezin verzekerd worden voor één geld, en het aantal te behandelen personen ten minste verdubbeld wordt, en de arbeid nog in hoogere mate wordt vermeerderd, doordat vrouwen en kinderen meer geneeskundige hulp noodig hebben dan mannen, willen de ziekenkassen de betaling voor geneeskundige hulp per verzekerde en per jaar (Pauschale) slechts met 50—60 pCt. verhoogen. De artsen doen alle moeite om de dreigende benadeeling af te wenden.

De *Deutsche med. Wochenschr.* betwijfelt, of dit iets zal helpen.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

ONZE MAATSCHAPPIJ.

I.

De heeren KOUWER c. s. hebben zich bij rondschrijven gewend tot de leden der Maatschappij met verzoek om steun voor een beginselverklaring, zich uitende in een voorstel aan de algemeene vergadering om „aan het hoofdbestuur op te dragen een hervorming der Maatschappij voor te bereiden, waardoor de behartiging der stoffelijke belangen van de geneeskundigen zal worden overgelaten aan lichamen buiten de Maatschappij”.

Ik hoop, dat de leden zich niet zullen laten overhalen om een bewijs van instemming aan prof. KOUWER te zenden, voordat zij zich ten volle rekenschap zullen hebben gegeven, dat, hetgeen van hen wordt gevraagd, niet is een reactie tegen de verandering, die de Maatschappij in de jaren na 1903 heeft ondergaan, maar een reactie tegen hetgeen van de oprichting der Maatschappij af, in al. 1 van art. 2 der statuten is geformuleerd: de Maatschappij tracht langs wettigen weg haar doel te bereiken: a. door bevordering van de maatschappelijke belangen der geneeskundigen in Nederland voor zoover deze belangen niet in strijd zijn met het algemeen belang.

Gaat men met de heeren KOUWER c. s. mede, dan verloochent men m. i. alles wat de Maatschappij van haar oprichting af voor de maatschappelijke belangen harer leden heeft gedaan, zowel wanneer zij gemeenteartsen steunde tegenover onbillijke gemeentebesturen, als wanneer zij ziekenfondsartsen trachtte te ontrukken aan het knechtschap onder busbesturen en fondsboden, als wanneer zij de zelfstandigheid der geneeskundigen in taaien strijd verdedigde tegenover verklaringen en attesten eischende maatschappijen.

De verschillende instellingen der Maatschappij worden opgeofferd. Dat het maatschappelijk fonds moet worden afgestaan, spreekt van zelf, maar ook het ondersteuningsfonds — dat alleen stoffelijk steunt — moet verdwijnen. De centrale commissie voor de beroepsbelangen verdwijnt tegelijk met de afdeulingsraden en den Raad van Beroep. Het informatiebureau houdt op te bestaan, de werkkring van het secretariaat wordt tot een minimum beperkt en rechtvaardigt niet langer een inrichting als de thans bestaande.

Mag men dan nog wel spreken van onze oude Maatschappij?

Tegenover de beginselverklaring van de heeren KOUWER c. s. moet ik een andere plaats. Toen ik in 1901 de algemeene vergadering der Maatschappij te Leiden opende, waar door het voorstel den Haag de reorganisatie werd ingeluid, meende ik te moeten zeggen: „de tijd schijnt mij weldra gekomen, dat onze Maatschappij, mede geroepen om de belangen van den geneeskundigen stand te handhaven, ernstig zal hebben te overwegen, in hoeverre het wenschelijk zal zijn, dat de afdeelingen zich organiseeren tot plaatselijke vakverenigingen of dat uit haar midden plaatselijke

vakverenigingen worden gevormd. *In geen geval zal echter onze Maatschappij dit deel van haar werkzaamheden, het behartigen van de belangen van den geneeskundigen stand, uit handen mogen geven of dulden, dat een andere vereeniging, een andere bond, deze gewichtige taak aan haar ontruikt.*"

Dit meende ik toen en dit meen ik nog.

Groningen, 20 Februari 1919.

G. C. NIJHOFF.

II.

Het gezag, dat van de stem van prof. KOUWER pleegt uit te gaan, doet mij in verzet komen tegen de afkeuring, die, in uitingen als „*het in letterlijk ieder opzicht ongerechtvaardigde wantrouwen* (der specialisten) *gepaard aan onbegrensd egoïsme*" gelegen, op den slechts oppervlakkig georiënteerde den indruk moet maken, dat de specialisten geen *billijke* wenschen in de oude Maatschappij te behartigen hadden. Dergelijke, niet door bewijzen gestaafde, geringschattende critiek komt mij zoo min gerechtvaardigd voor, als de terechtwijzing met het woord „*onbehoorlijk*" van den afgevaardigde ter algemeene vergadering, die het extraparlamentaire hoofdbestuurderschap van den heer SCHREVE toetste aan de belangen der Maatschappij.

Van anderen aard dan in de bovengenoemde gevallen behoort toch wel in een gedachtenwisseling het verschil te zijn, om een der partijen recht te geven op het standpunt van den censor morum.

Delft, 22 Februari 1919.

J. G. SCHNITZLER.

III.

Het heeft mij getroffen, dat bij de geheele vakactie van onze Maatschappij en ook bij het schrijven over de tegenwoordige desorganisatie in de geneeskundige wereld zoo zelden naar voren gebracht werd de dieper liggende oorzaak van den ontstanen toestand, nl.: het steeds groeiend conflict, dat bestaat tusschen onze tegenwoordige samenleving, die steeds meer op zuiver materiele eischen wordt ingesteld, en de uitoefening van ons beroep, dat slechts goed beoefend kan worden in een samenleving, die op meer humanitair grondslag is opgericht.

Ik weet zeer goed, dat met dit inzicht geen onmiddellijke oplossing van de tegenwoordige moeilijkheden wordt verkregen, maar ik weet ook, dat met dit inzicht de aanhangige conflicten in onze Maatschappij een geheel ander uiterlijk verkrijgen en de oriëntatie een geheel andere wordt. Weinig artsen zijn zich dit blijkbaar bewust. Dien weinigen collega's echter, die mijn inzicht deelen, verzoek ik hier van mededeeling aan mij te doen.

Amsterdam, 25 Februari 1919.

Keizersgracht 489.

J. VAN BREEMEN.

IV.

Nu er — en terecht — zooveel door zoovelen geschreven wordt naar aanleiding der beroering in onze Maatschappij tot bevordering der geneeskunst, kan het zijn nut hebben voor ieder, ten einde scherp zijn in te nemen standpunt te bepalen, voor zichzelf een antwoord te geven op de volgende vragen:

Is het wenschelijk en mogelijk, dat er één vereeniging is, waarvan *alle* artsen lid kunnen zijn?

Moet en kan dit lidmaatschap gepaard gaan met eenigen dwang?

Moet een dergelijke vereeniging één lichaam zijn of kan daarbij groepsorganisatie ingevoerd worden?

Indien groepsorganisatie toelaatbaar geacht wordt, moet en kan dan (met het oog op de eerste vraag) voor de Maatschappijleden het lidmaatschap eener groep verplicht zijn?

Bij het beantwoorden dezer vragen houde men de algemeen-geneeskundige (ideale) belangen, die ik wel niet nader behoef aan te wijzen, en de zogenaamde vak-